

LÁ THƯ MỤC VỤ

Lúc mới đến Úc, có người nói với tôi rằng “*Thời gian ở tù chắc là thầy có nhiều giờ để nghỉ ngơi và sống thình lạng với Chúa lắm...*” Lúc ấy tôi không trả lời vì nghĩ rằng : “Không hẳn vậy”. Tôi cảm thấy có điều gì na ná như nghĩ rằng những lúc cầu nguyện hay đọc kinh chắc là chúng ta sẽ có thời giờ để nghỉ ngơi và kết hiệp với Chúa lắm. Ai cũng có kinh nghiệm về việc rất dễ “lo ra” hay “chia trí” trong khi cầu nguyện. Tâm trí con người luôn có khuynh hướng nghĩ về một hình ảnh gì hay một chuyện gì. Khi phải ngồi yên để cầu nguyện thì chính là lúc ‘con ngựa bất kham’ ấy được xô chuồng tha hồ chạy nhảy lung tung.

Điều chắc chắn là nhà tù cộng sản không thể nào là chỗ để tù nhân nghỉ ngơi hay sống thình lạng với tôn giáo, cho dù là nơi tạm giam hay là trại tập trung lao động khổ sai. Ở nơi ‘tạm giam’(tuy gọi là ‘tạm’ nhưng có quá nhiều tù nhân đã ngồi rục tù hay bỏ mạng mà chưa lần nào bị đem ra xét xử), dĩ nhiên không ai phải lao động khổ sai, tuy hoàn toàn ‘rảnh’ đây, nhưng khó có tù nhân nào được nghỉ ngơi. Không gian quá chật chội, nóng nực, tù túng, điều kiện vệ sinh thiếu thốn nên ghê chốc tha hồ hoành hành. Ai cũng ghê, toàn thân ngứa oi là ngứa, suốt ngày bận bịu gãi cho đã ngứa giờ đâu mà nghỉ ngơi !

Nhớ lại còn phải rùng mình khiếp hãi cái cảnh toàn thân tôi như một miếng cơm cháy trừ hai con mắt, lúc nào cũng ngứa, ngứa khó tả, ngứa khó chịu, ngứa mọi nơi : trên dưới trong ngoài đều ngứa, ngứa mọi lúc : thức cũng ngứa ngủ cũng ngứa, ngứa gãi đến chảy máu vẫn còn ngứa ! Giờ đâu mà suy nghĩ vớ vẩn, suốt ngày phải xin xỏ cho được những mảnh giấy - tốt nhất là bao giấy xi măng gói đồ thăm nuôi - để xé nhỏ dài bằng ngón tay rồi kẹp giữa các kẽ ngón tay. Có làm như thế, sáng hôm sau chỉ cần ‘tiểu’ lên hai bàn tay, giấy nở ra và mùi ngón tay không dính vào nhau. Khi chưa học được cách ấy, sáng nào các ngón tay tôi cũng chảy máu. Lời cầu xin duy nhất lúc đó là “*Xin giải thoát con khỏi con ngứa khủng khiếp này*”.

Tuy vậy ‘ngứa vì ghê’ vẫn chưa đáng sợ bằng ‘đói triền miên’, vì tôi chưa hề thấy tù nhân nào chết vì ngứa, trái lại có quá nhiều người chết vì đói. ‘Đói’ hành hạ tù nhân nhiều nhất và tàn ác nhất. Gia đình tôi nghèo nhưng từ nhỏ đến lúc đi tù tôi chưa hề phải đói, thành thử cái đói trong tù làm cho tôi sáng mắt ra và hiểu thế nào là ‘cơ hàn’ (đói lạnh). Những tháng mùa Đông ở thung lũng tử thần A 20 Xuân Phước, rõ ràng là càng đói thì càng cảm thấy lạnh, và càng lạnh thì càng cảm thấy đói. Nên ai cũng phải mưu sinh tìm tòi bất kỳ thứ gì để cho vào bụng. Tôi vẫn còn nhớ một lần đội tôi đi làm ruộng, bên phía bờ đê của dân địa phương có một cây Húng Quế nhỏ nhỏ mọc lẻ loi, lúc ngồi giải lao tôi đã nhanh tay ngắt vội bốn chiếc lá mới nhú ra giấu vào mũ. Trưa hôm đó tôi ăn chung với khoai mì chấm nước muối : Tuyệt vời !

Đọc lại câu chuyện trong tù của linh mục thánh Maximilian Kolbe, Ngài chết trong tù Đức Quốc Xã (nên nhớ tù của Đức Quốc Xã cũng là những ‘địa ngục trần gian’ không kém chi tù dưới chế độ cộng sản, cũng ghê chốc cũng đói rét), nhưng vị linh mục thánh thiện ấy vẫn kết hợp mật thiết với Chúa và còn kêu mời các anh em đồng cảnh ngộ cùng họp nhau xưng tụng Thánh Danh, ngay cả khi sắp chết. Thế thì không phải vấn đề không gian hay thời gian, không phải hoàn cảnh bên ngoài mà là thái độ nội tâm khiến chúng ta biết dừng lại để gặp gỡ Thiên Chúa hay không, nghĩa là chúng ta cảm thấy việc đó có cần thiết không.

Bài Phúc Âm Chúa Nhật này nhắc đến tầm mức vô cùng quan trọng của sự biết dừng lại để gặp gỡ Thiên Chúa. Tôi xin trích “*Lời nguyện cho người vá lưới*” của linh mục Nguyễn Trọng Tước trong tác phẩm “*Viết Trong Tâm Hồn*” : “*Thôi bạn ạ, dừng tay nghỉ ngơi một chút. Đã nhiều lần có bước chân Người đi qua. Người cất tiếng gọi mà lòng bạn trĩu nặng lo âu nên tiếng Người theo dòng sông xuôi nguồn. Người gọi. Trong âm thanh nhiệm mầu, tiếng Người có lời khôn ngoan.....Người dừng chân thật lâu trước cửa nhà bạn, nhưng bạn mãi mê vá lưới nên chẳng nghe thấy tiếng Người. Người chờ đợi rồi bỏ đi. Rồi Người lại quay về. Người rất hiểu nỗi lo của kẻ lưới đời bị rách. Trong dáng đáp băng khoăn, Người như muốn nói một điều gì hệ trọng lắm. Nhưng bạn không ngẩng mặt lên nhìn, nên chẳng thấy Người đã đứng đợi bạn mãi.....Dừng tay một chút, lắng nghe tiếng Người đi thôi. Cuộc đời mỗi mệt lắm rồi...*”

Nên nhớ : Thiên Chúa lúc nào cũng rảnh, chỉ tội nghiệp cho con người vì quá bận rộn nên không tìm ra dù chỉ vài giây thôi để dừng tay nghỉ mà đến gặp Ngài ! Xin kính chúc quý ông bà anh chị em hiểu điều này.

Linh mục Phạm Quang Hồng.